Le Monde diplomatique

ماهنامه سیاسی ،اجتماعی ،فرهنگی ،لوموند دیپلوماتیک به زبان فارسی

جنایت جنگی، تهاجم علیه صلح

نوشته آلن گرش

ترجمه بهروز عارفی

« اقدام به گرسنگی دادن به شهروندان غیرنظامی به عنوان شیوه جنگی ممنوع است. (...) حمله، نابودسازی، آدم ربائی و تخریب اموال حیاتی اهالی غیر نظامی ممنوع است»
استلزام به ماده ٥٤ از پروتکل الحاقی I، سال ۱۹۷۷ کنوانسیون ژنو (۱) بسیار روشن است. بر طبق آن، بمباران نیروگاه برق غزه توسط ارتش اسرائیل، محاصره اقتصادی اهالی غیرنظامی و مجازات های دسته جمعی آنان ، جنایت جنگی محسوب می شود.
پیرو همان پروتکل الحاقی، یک اصل دیگر از حقوق بین المللی نیز با تهاجم اسرائیل مورد تجاوز واقع شده است. و آن عبارت است از اصل متناسب بودن . در متن پروتکل آمده است که «آن گاه که تلفات جانی در بین اهالی غیرنظامی، زخمی شدن افراد غیرنظامی یا خسارات به تاسیسات غیر نظامی با امقابله نظامی مستقیم مورد انتظار غیر متناسب باشد، این عملیات ممنوع است» (۲) آیا میتوان تصور کرد که هدف تعیین شده برای یورش ارتش اسرائیل یعنی نجات یک سرباز با ویرانی های متعدد حاصل شده تناسب دارد؟

برخلاف نوشته چند روزنامه فرانسوی از جمله «لیبراسیون» (۳)، اسرائیل بارها در مورد تبادل زندانیان مذاکره کرده است. بدین ترتیب، در سال ۱۹۸۵، اسرائیل ۱۱۵۰ زندانی فلسطینی را در مقابل آزادی سربازانش که از سوی جبهه خلق برای آزادی فلسطین – فرماندهی عمومی – FPLP-CG اسیر شده بودند معاوضه کرد؛ و در سال ۲۰۰٤ در چارچوب پیمانی مشابه، اسرائیل ٤۰۰ زندانی قلسطینی را با یک ساکن شهرک های استعماری و جنازه سه سرباز اسرائیلی که در اختیار حزب الله لبنان بودند، تبادل کرد. آیا برای آزاد ساختن جیلاد شالیت، مذاکرات بهتر از عملیات نظامی که جان گروگان را به حطر می اندازد، نیست؟

همانطور که سرمقاله روزنامه اسرائیلی هآرتص، ۳۰ ژوئن (٤) بر آن انگشت میگذارد: « پل هائی راکه میتوان با پای پیاده یا با اتومبیل دور زد، بمباران میکنند؛ فرودگاهی را که سالهاست ویران شده است، به تصرف در میآورند؛ نیروگاه برق را نابود و بخش بزرگی از غزه را در تاریکی غرق میکنند؛ در میان فلسطینی ها اعلامیه پخش میکنند که به آن ها اعلام کنند که اسرائیل نگران سرنوشت آنان است ؛ هواپیماها را بر فراز کاخ ریاست جمهوری بشار الاسد به پرواز در میآورند و مسئولین حماس منتخب مردم را دستگیر میکنند... و دولت میخواهد ما راقانع کند که همه این کارها فقط برای آزادی سرباز جیلاد شالیت صورت گرفته است.» و مفسر روزنامه ادامه میدهد «المرت باید بداند که دستگیری رهبران تنها موجب تحکیم موقعیت آنان و طرفدارانشان میگردد. اما این عمل تنها استدلالی ترفندآمیز است. دستگیری مردم برای استفاده از آنان به عنوان ابزار معاوضه، کار یک باند تبهکار است نه یک دولت.»

در واقع، همان طوری که رسانه های اسرائیلی فاش کرده اند، این تهاجم از جمله دستگیری مسئولین اصلی حماس و در راس آنان نمایندگان و وزراء، از مدت ها پیش برنامه ریزی شده بود.
دلیل این امر چیست؟ هدف اسرائیل نه تنها خاتمه دادن به عمر حکومت فلسطین منتخب انتخابات ژانویه ۲۰۰٦، بلکه پایان دادن به موجودیت هر شکلی از تشکیلات فلسطین است. این کار با منطق «طرح تعهدزدائی» ابداعی آریل شارون انجام میگیرد که احود المرت آن را ادامه میدهد. وآن عبارت از القاء این مطلب است که برای مذاکره مخاطب فلسطینی وجود ندارد، تا بتوانند بصورت یک جانبه ، مرزهای اسرائیل را تعیین نمایند. این استراتژی پس از پیروزی حماس در انتخابات اتخاذ نشده است.؛ در جریان سال ۲۰۰۵، در حالی که محمود عباس در راس تشکیلات خودگردان قرار داشت و با اکثریتی مرکب از الفتح حکومت میکرد، آریل شارون نخست وزیر اسرائیل مرتبا مذاکره با وی را رد میکرد و به زعم تصمیم دیوان داوری بین المللی ، ساختمان دیوار را ادامه داد . انتخاب این مشی یک جانبه نشانگربه زیر سوال بردن آخرین دست آورد پیمان های اسلو است: و ان عبارت است ازاعتقاد بر این امر که راه حل کشمکش اسرائیل-فلسطین بر مذاکرات دوجانبه میان سازمان آزادیبخش فلسطین (ساف) و دولت اسرائیل تکیه میکند (سند شناسائی متقابل میان اسرائیل و ساف (٥) که در ۹ سپتامبر ۱۹۹۳ توسط اسحاق رابین و یاسر عرفات امضا شد، موید این نکته است.)

پیروز ی حماس در انتخابات ژانویه ۲۰۰٦ (٦) به دولت اسرائیل امکان داد تا بر تبلیغات خود مبنی بر «عدم وجود مخاطب فلسطینی» بیافزاید. ایالات متحده و اتحادیه اروپا (با توافق فرانسه

(۷)) برای دولت جدید سه شرط تعیین کردند: شناسائی دولت اسرائیل؛ قطع تمام عملیات نظامی؛ پذیرش روند اسلو. و سپس کمک های مستقیم را معلق ساختند و بطور نمادین، دلیل آن را اهالی دانستند که تقصیرشان دادن «رای بد» بود. خوش خدمتی نسبت به دولت اسرائیل حد و مرزی نمی شناسد، دولتی که از شناسائی حق فلسطینی ها برای داشتن دولتی مستقل در روی سرزمین های اشعال شده در ۱۹٦۷ خودداری میکند، از تروریسم علیه شهروندان استفاده میکند و همه تعهدات پیمان های اسلو را زیر پا میگذارد. حتی از زبان خانم بنیتا فررو-والدنر کمیسر اروپا برای امور خارجه شنیده شد که اروپا ازاقدامات یک جانبه دولت اسرائیل به عنوان «تصمیمی شجاعانه» تجلیل میکند.

این امر بدون تردید اتفاقی نیست که تهاجم کنونی با امضای اعلامیه مشترک (۸) از سوی همه سازمان های فلسطینی (به استثنای جهاد اسلامی) مبنی بر ایجاد یک دولت فلسطینی مستقل در سرزمین های اشغال شده در ۱۹٦۷، با پایتختی بیت المقدس شرقی – که به مفهوم شناسائی عملی دولت اسرائیل است، همزمان شده است. این عمل همچنین، چشم انداز جدیدی برای صلح باز میکرد که دولت اسرائیل خواست آنرا متوقف کند. همچون سال ۲۰۰۲، هنگامی که نشست سران دول عرب در بیروت طرح شناسائی دولت اسرائیل را در ازای تاسیس دولت فلسطین به تصویب رساندند، دولت شارون با بهانه قرار دادن یک سوءقصد انتحاری ، پاسخ آن را با تهاجم همه جانبه به سرزمین های اشغالی داد.

باوجود این، عملیات «باران تابستان»، نام رمانتیکی که اسرائیل به تهاجم اخیر داده است، نشانه شکست سیاست یک جانبه است. عقب نشینی اسرائیل از غزه، بدون مذاکره با فلسطینی ها نمیتواند به صلح بیانجامد؛ با اجرای این سیاست در کرانه باختری که در آن جا،تو در توئی شهرک های استعماری و اهالی فلسطینی نتیجه ای جز آشفتگی و سردرگمی ببار نمی آورد، عملیات تخلیه یک جانبه تنها به خشونت های جدید خواهد انجامید.

---

۱ – این متن را میتوانید بر روی سایت کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد مشاهده نمائید.

۲ – به بخش «اصل تناسب» در جنایت جنگی، از انتشارات Autrement، پاریس ، سال ۲۰۰۲ مراجعه کنید.

۳ – لیبراسیون چاپ پاریس، ۲۹ ژوئن ۲۰۰٦ مقاله "L'enlèvement, une arme sans effet"

٤ – روزنامه هآرتص، چاپ اسرائیل، سی ژوئن ۲۰۰٦، مقاله "The Goverment is losing its reason"

٥ – این متن را میتوانید در مجموعه مربوط به خاورمیانه در سایت لوموند دیپلماتیک (فرانسه) مطالعه کنید: www.monde-diplomatique.fr

٦ – به مقاله « حماس در بوته آزمایش قدرت» نوشته وندی کریستیانسن، در شماره ژوئن ۲۰۰٦ لوموند دیپلماتیک (فارسی)، مراجعه کنید.

۷ - به مقاله«خستگی در وزارت خارجه، فقر در غزه»، نوشته آلن گرش ، شماره ژوئن لوموند دیپلماتیک (فارسی) مراجعه نمائید.http://ir.mondediplo.com

۸ - به سند زیر (بزبان انگلیسی) مراجعه کنید:
"The Prisoners' National Conciliation Document", Palestine Center,28 June,2006